

93. Günah

Rabbimizin bize Kuranda, Efendimiz'in (s.a.v.) hadislerde yapmamamızı emrettiği her şeydir. Günah, emirlere karşı gelmek, bir nevi başkaldırmaktır. Günah, kalbin gönlün kirlenmesi ve kararmasıdır. Günah, bir iç çöküntü, bir terslik ve fitratla zıtlaşmadır. Günaha giren kimse, kendini vicdani azaplara ve kalbî sıkıntılara bırakmış ve bütün ruhi meleke ve kabiliyetlerini şeytana teslim etmiş bir talihisizdir. Bir de o günahı işlemeye devam ederse, bütün bütün ipi elden geçirir ve artık ne bir iradesi ne bir direnmesi ne de kendini yenilemeye mecali kalır. Günaha bir dakika bile tanırırsanız hemen büyür ve gelişir. Küfre giden bir yol vardır. Gözü harama bakarsa bir mescide çekilip, iki damla gözyaşı ile hemen o günahı eritmeli insan. Birinciye alışır, ikincisi hemen ardından gelir. Bu mevzuda gevşek davranılmamalı, en yakın zamanda sert tepki verilmeli. Harama bir kere bakmak, insanın içinde önüne geçilmez bir yangın oluşturur. İslami duygunun etkisinden çıkıp günah bombardımanına giriyorsunuz. Hemen baştan yasaklara tamamen tekrardan uyulmalıdır. Helal dairedeki zevkler keyfe fazlaca kâfidir. Haram zevklere ihtiyacımızın olmadığını bilmeliyiz. Günah, insanın içinde burkuntu yapıyorsa, bu bir mü'minlik âlâmetidir. Ama, artık rahatsız etmiyorsa bu da maalesef münafıklık âlâmetidir. Zira, nifak ve günah aynı cinstendir. Günah ancak münafığı rahatsız etmez.

Dikkat Et, Batmaktan Kork

Üstad Bediüzzaman Hazretleri, günahların insanın manevî yönüne yaptığı tahribata şöyle dikkat çeker: "Cenabı Hak senin mahiyetine öyle bir manevî donanım ve öyle latifeler (hisler) koymuştur ki, onlardan bazıları dünyayı yutsa doymaz. Bazıları ise içine bir zerreyi sığdıramaz. Baş koca bir taşı kaldırdığı halde, göz bir saç telini kaldıramadığı gibi; bazı latifeler de bir saç teli kadar bir ağırlığa, yani gaflet ve dalaletten gelen küçük bir hale dayanamaz. Hatta bazen söyner, ölür. Madem öyledir; sakın, dikkatle bas, batmaktan kork. Bir lokmada, bir kelimedede, bir

danede, bir parıltıda, bir işaretle, bir öpmeye batma! Dünyayı yutan büyük latifelerini onlarda batırma!" (Lem'alar, 17. Lem'a, 14. Nota, üçüncü işaret, sadeleştirilmiş) Her bir günahta küfre giden bir yol vardır. O günah, istiğfarla çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir manevî yılan olarak kalbi ısırır. Günahlardan gelen yaralar ve yaralardan hâsıl olan vesveseler, şüpheler –neûzubillâh– imanın olduğu yere yani kalbe ilişip imanı zedeler. Bazen aslında birer nimet olan, bir internet sitesi, bir bilgisayar veya telefon ekranı, ya da bir dergi sayfası birkaç latife-nin ölümüne sebep olur da insan hiç farkına bile varmaz. Meşru dairedeki lezzetler keyfe kâfi iken ve gayr-ı meşru dairede, bir zevk içinde binlerce elem bulunuyorken bu hakikati görmezlikten gelme kalbi ölüme sürükler. Demek ki, haram bir lokma, yalan bir kelime, yasak bir bakış veya gayr-ı meşru bir dokunuş birer kayma noktası oluyor ve bazı latifelerin sönmesine hatta ölmesine sebebiyet verebiliyor. İnsan başlangıçta hiç de önemsemediği bu küçük inhıraflar yüzünden zamanla yoldan çıkıyor, kendi kimliğinden uzaklaşıyor, değer ölçülerine karşı yabancılaşıyor ve her an düşebileceği bir kaygan zemine girmiş oluyor; bazen sürçüyor, bazen düşüyor, bazen de yüzüstü kapaklanıyor ve bir daha da belini doğrultamıyor. Hep iki büküm ve kambur olarak yürümeye mahkûm oluyor.

Bir Leke

Oğlunu sağlam karakterli ve çirkin işlere kapalı yetiştirmek isteyen bir baba, ondan kötü bir şey yaptığında bahçedeki tahtaya bir çivi çakmasını, iyi bir şey yaptığında da tahtadan bir çivi çıkarmasını istedi. Çocuk babasının dediğini yaptı. Fakat gördü ki tahtadan çivi delikleri tamamen kaybolmuyor. Bunu görünce çok üzüldü. Günahın, hatanın hafife alınması laubaliliktir ki, birçok insanın heba olmasını netice verir. Günah insanın kanına bir kere girdiği zaman nefise bağımlılık olur. Nezih ve nurlu bir vicdan bir kere de olsa günahla karardığı zaman kalbe zift düştü demektir. Hemen tövbe ile yıkanmaz ve

temizlenmezse taştan daha katı ve kara hale gelir. Bazı şeylerin “bir kere”si olmaz, olmamalıdır. Bir defa ölmek, bir defa yanmak, bir defa uçurumdan yuvarlanmak denemez. Zira sonrasının ne olacağı meçhuldür. Nefsin, şeytanın vazifesini yapan topluluğun en büyük hilesi insanlara hatayı bir defa işletmektir. Anneyi “bir kere” reddetmek, ona “bir kere” eziyet etmek hafife alınacak bir şey olmadığı gibi, Allah’a isyanın da “bir kere”si olmaz. Günümüzde günahın bu kadar çok yaygınlaşmasının ve insanların günah karşısında laubali davranmasının arkasında cehalet olduğu kadar alışkanlıklar da vardır. Allah’ın merhametiyle insanı affettiği, sonsuz rahmetinin sinesini ona açtığı doğrudur ama, hep iyiliği görülen ve lütfunu esirgemeyen O Zat’a (c.c.) karşı günah işlemek doğru değildir. Bugün nesillerin manevî sahada gelişmemesinin de şöyle veya böyle bulaşmış olan ve izi kalan günahların etkisi çok büyüktür. Beyaz sayfa, silinse de leke değmemiş gibi olmayacaktır. Evladının manevî mahiyetini yok etmeye kimsenin hakkı yoktur.

Günaha Karşı Sabırlı Ol

Sabır çeşitlidir ve harama karşı sabır da bunlardan biridir. Günah ilk kez karşına çıktığında gösterilen direnç, onun getireceği kötülükleri kırar ve insan bu şoku atlatmış olur. Bu nedenle Efendimiz (s.a.v.), Hz. Ali’ye şöyle buyurmuştur “İlk bakış lehinedir, sonraki bakış aleyhinedir.” Yani insanın gözü istemeden günaha kayabilir ancak hemen gözünü kapar, yüzünü çevirirse bu ona günah olarak yazılmaz. Hatta harama bakmadığı için sevap bile kazanabilir. Fakat ikinci ve sonraki bakışlar, zehirli ok gibi kalbe ve ruha saplanır, hayalde bulanıklık meydana getirir, iradenin manevî gücünü zayıflatır. Her harama bakış, bir bakıma harama girme yollarını kolaylaştıran bir davetiyedir. Bir bakış diğerini çağırır, insan da böylece harama yelken açar ve dönüşü zor bir yola girer. İşte bu noktaya gelmeden, haram ilk karşıya çıktığında sabredip yüz çevirmek, Allah Resulü’nün (s.a.v.) bize tavsiye ettiği altın öğütlerdendir. İnsan bu tavrı tekrar ede ede, harama bakmamak onda bir huy, bir karakter hâline gelir. Kalpte oluşan iman nuru, günah ateşine karşı adeta bir perde olur. Böylece

harama bakmamak, kişinin doğal ve fitrî davranışları arasına girer. Aksini düşündüğünde ise hemen Allah’ı (c.c.), Resulullah’ı (s.a.v.), cenneti ve diğer güzellikleri hatırlar onu bu manevî atmosferden uzaklaştıracak her şeyden kaçır. Böyle bir insanın bilinçli olarak günaha girmesi pek düşünülemez.

Harama Nazar (Bakma) Hafızanın Katilidir

Hak dostları, harama nazarın unutkanlık sebebi olduğunun üstünde ısrarla durmuşlardır. Gözlerine hâkim olamayan ve daima şehvî duyguları kamçılayan manzaralara bakan bir insanın hafızasının yavaş yavaş köreleceğini belirtmişlerdir. Nitekim İmam Şafii Hazretleri – muhtemelen bir metni ilk defada değil de ikinci veya üçüncü kerede ezberleme durumuna düşünce – hocası Vekî’ İbn-i Cerrâh’a hafızasının zaafından şikâyetinde bulunmuş, o büyük zât da onu en küçük günahlardan bile uzak durmaya çağırılmış ve kendisine şöyle demiştir: “İlim, ilâhî bir nurdur; Cenâb-ı Allah (c.c.), devamlı günahlara dalan kimseye nurunu lütfetmez.”

Farenin Hilesi

Adam, buğday ambarına buğdaylarını biriktirir. Fakat ambar bir türlü dolmaz. Sırrını anlayamaz adam... O sürekli buğday ilave ettiği halde buğdayı eksilmektedir. Günleri, ayları, yılları bu uğurda harcamış, fakat bir türlü maksadına muvaffak olamamıştır. Farenin ambarın her tarafında delikler açtığını ve buğdayların onun için azaldığını bilmeyen adam, derdini tespit et ve buna çare bulmakta aciz düşer. İnsanların kırk yıllık ibadet ambarları bir türlü dolmuyor; insan arzu ettiği kemalatı yakalayamıyor, içinde bir türlü derinleşemiyorsa, ambarında fare var demektir. Günahlar onun bütün hayrını ve faziletini bitirmekte, yok etmektedir. Salih amelle ambarını dolduran insan, günah faresinin zararına uğramamak için takva zırhına bürünmelidir. Takva, günahlardan kaçmak ve sakınmaktır.

Diken Eken Adam

Bir adam yolun kenarına diken ekmişti. Dikenler büyüüp geliştii, insanları rahatsız etmeye başladı. Dikenleri sök artık, dediler. Tamam, dedi, yakında sökeceğim. Adam sürekli yarın diyor,

fakat dikenler büyüyüp güçleniyordu. Bir Hak dostu: “Bu İşi sürdürüp durma, sözünde dur” dedi. Adam yine; Bugün... Olmazsa yarın, diye cevap verince Hak dostu: “Sen hep yarın diyerek erteliyorsun. Dikenler büyüyüp güçleniyor, gençleşiyor; sen ihtiyarlıyor, güç kaybediyorsun. Korkarım yakında dikenleri sökmeye gücün yetmeyecek” dedi. Günahlar, tekrarlandıkça beslenir, kökleri dahada derinleşir, alışkanlık yapar, adeta insanın kanına işler, insan bir uyuşturucu müptelası gibi alıştığı o şeylerin terkine muvafak olamaz. Onun İçindir ki “Her bir günah içerisinde küfre giden bir yol vardır.” Zamanla o kurt, imanının nurunu karartır, “keşke günah olmasaydı” dedirtir. Adeta çirkin işlerin taraftarı eder. Ve bir gün insan yaşadığını savunur hale gelir, ona inanır. Günahı ısrar etmemek, tövbe ve pişmanlıkla temizlemek, büyük bir hasenatla şeytanı pişman etmek, insanın elinin kolunun dikenli tellerle sarılı bir mahkûm haline dönüşmesini önler. Günaha erken müdahale olmazsa kökünün kurutulması zorlaşır